

andre at få gennemført et dansk nej til EF-pakken, at man ikke ville have EF-Domstolen til at fastslå, om Danmark måtte bruge miljøgarantien eller ej, men det synspunkt opgav man så efterhånden. Under forhandlingerne under regeringskonferencen fremførte man dog det synspunkt, at så skulle det ikke være Europa-Kommissionen, der skulle bestemme, om vi kunne bruge miljøgarantien eller ej, og miljøministeren har f.eks. i en artikel i Politiken den 12. september 1996 redegjort for, hvordan regeringen kæmpede for, at vi dog i det mindste skulle kunne iværksætte miljøgarantien i Danmark uden at skulle have Kommissionens godkendelse. Men det fik man heller ikke gennemført; det synspunkt opgav man også.

Og nu står vi så med en traktat, hvori miljøgarantien ikke er andet end en dispensationsordning, som Kommissionen kan afvise at man kan bruge ved blot at henvise til, at det strider mod det indre markeds funktion. Og hvad strider ikke mod det indre markeds funktion? Det gør i hvert fald altid brug af miljøgarantien, og dermed er miljøgarantien faktisk ophævet i selve teksten. For enhver anvendelse af miljøgarantien strider mod det indre markeds funktion, og det er selve ideen i miljøgarantien, at den er en undtagelse fra det indre marked.

Sådan kunne man blive ved med de ti punkter, som regeringen har remset op: Kommer man ned i dem, er der intet i dem, eller også er der tale om direkte tilbageslag.

Vi står altså nu i en situation, hvor vi kan forvente, at et ja til Amsterdamtraktaten vil være et grønt lys for en række yderligere traktatændringer, for det, som man siger ja til, hvis man stemmer for Amsterdamtraktaten, er ikke alene alle de ting, som vi har diskuteret her i dag, men også den næste traktat, traktaten om ændring af stemmevægtene, hvor de små landes vinger skal klippes og stemmevægtene ændres til ugunst for de små lande. Det ved vi jo godt vil ske. Det vil jo være konsekvensen.

Og den nordiske pasunion vil det være slut med. For hvis Norge ikke kan tiltræde Schengen – hvilket der er meget der tyder på – vil et dansk ja til Amsterdamtraktaten betyde et farvel til den nordiske pasunion.

Og hvad vil tilhængerne af EU sige, hvis de vinder afstemningen om Amsterdamtraktaten? De vil sige: Nu skal vi ind i ØMU'en. Økonomiministeren prædiker jo næsten daglig for den sag. Så det næste bliver altså ØMU'en.

Et ja til Amsterdamtraktaten vil altså være et ja til unionsglidebanen, ganske enkelt, et ja til en række nye traktatændringer og unionsskridt inden for ganske få år, og dermed vil vi glide ind i noget, som mere og mere kommer til at ligne og blive en forbundsstat, og derfor vil Enhedslisten stemme nej til det forslag, som regeringen her har fremsat, og anbefale vælgerne at sætte deres kryds ved nej, den dag folkeafstemningen kommer.

(Kort bemærkning).

Addi Andersen (CD):

I dag starter Folketingets behandling af Amsterdamtraktaten. Denne traktat er endnu et skridt i retning af de drømme, som blev skabt i årene efter Anden Verdenskrig.

EF og EU er blevet debatteret løbende i de sidste årtier. Danske vælgere har flere gange stemt om det europæiske projekt, første gang for femogtyve år siden, da danskerne besluttede sig for at tilslutte sig Fællesskabet. Men den løbende debat er ofte præget af enkeltsager eller dele af den europæiske udvikling. Sjældent er helheden blevet trukket frem. Hvorfor blev Fællesskabet skabt? Hvad er fremtidsvisionen? Hvad er alternativet?

CD er for Amsterdamtraktaten. Det kommer næppe som en overraskelse for nogen, for CD har gennem alle årene ment, at Det Europæiske Fællesskab er den eneste vej til et mere fredeligt og stabilt Europa. Danmark er en uadskillelig del af dette Europa. Nogle drømmer måske om at hygge sig i smug, men historien viser jo, at det ikke kan lade sig gøre. Efter 1864-nederlaget trak vi os tilbage i ensom majestæt. Det Europa, der havde sønderrevet vort land, skal ikke længere spille en stor rolle her, hed det. Vi koncentrerede os om opbygningen af det moderne danske samfund.

Modsætningerne mellem de europæiske stormagter førte til en af verdenshistoriens mest bestialske krige, nemlig Første Verdenskrig. Den kostede millioner af unge europæere og amerikanere livet på Europas slagmarker. Sarajevo blev for første gang i dette århundrede symbolet på vold, død og ødelæggelse. Et sindrigt system af alliancer og stormagtsinteresser førte verden ud i ødelæggelserne, men Danmark holdt sig udenfor. Vi tjente fedt på de krigsførende. Vi solgte mad til begge sider og spandt guld på de andres død. Joh, vi hyggede os i smug.